

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120206134
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8120206134.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcov: v 1. rade REALITY PS s.r.o., so sídlom Vajanského 30, Prešov, IČO: 44 200 145, v 2. rade: PI Invest, s.r.o., so sídlom Vajanského 30, Prešov, IČO: 44 200 536, obaja žalobcovia právne zastúpení: Advokátska kancelária VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4D, Košice, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, Prešov, IČO: 00 327 646, právne zastúpenému: JUDr. Martin Staroň, advokát, so sídlom Hlavná 89, Prešov, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/46/2020-532 zo dňa 28.9.2022 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %, ktorí sú povinní nahradiť tieto trovy spoločne a nerozdielne s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (súd prvej inštancie, resp. prvoinštančný súd) rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu v 1/ rade na zaplatenie sumy 824.316,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23.5.2020 do zaplatenia a žalobcu v 2/ rade na zaplatenie sumy 174.883,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23.5.2020 do zaplatenia. Žalobcovia si uplatnili podľa žaloby náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu územnej správy s poukazom na § 10 ods. 2 a § 14 ods. 1 tohto zákona. Nesprávny úradný postup spočíval v neodôvodnených prieťahoch v konaní o vydanie územného rozhodnutia a tiež prijatí uznesenia o zmenách územného plánu Mesta Prešov, zverejneného pod VZN č. 5/2017.

Podľa žaloby žalobca v 2/ rade dňa 29.10.2014 inicioval územné konanie o vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby v rámci zamýšľaného investičného zámeru - bytovej výstavby v súlade s vtedy platným územným plánom Mesta Prešov pod VZN č. 5/2013. Neskôr, a to dňa 23.11.2016 bolo prijaté VZN č. 12/2016, ktorým došlo k zmene územného plánu a pozemku žalobcu v 2/ rade na využitie pre rekreáciu a šport. V dôsledku protestu prokurátora bolo následne toto VZN mestským zastupiteľstvom zrušené, ale neskôr, dňa 28.6.2017 bolo prijaté ďalšie VZN č. 5/2017, ktoré je platné aj naďalej. Žalobcovia vytykali mestu Prešov, že oznámilo začatie územného konania až 2.10.2015, po takmer roku od podania návrhu zo strany žalobcov. V tom čase spĺňalo všetky predpoklady pre vydanie územného rozhodnutia, ktorým by bola umožnená realizácia investičného zámeru - vybudovanie

bytového komplexu. V Správnom poriadku, zákone č. 71/1967 Zb., v § 49 a nasl., je štandardná lehota na vydanie rozhodnutia 30 dní od začiatku konania a v zvlášť zložitých prípadoch 60 dní. Ak nemožno pre povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju príslušný odvolací orgán primerane predĺžiť. Správny orgán nevydal v zákonnej lehote príslušné územné rozhodnutie a celková dĺžka konania bola neúmerná. Správny orgán sa dopustil neodôvodnených prieťahov a bol nečinný. Mestské zastupiteľstvo neskôr zmenilo územný plán mesta v ich neprospech, došlo k zmene funkčného využitia pozemkov vo vlastníctve žalobcov, ktoré boli určené na bytovú výstavbu. Zmenou územného plánu boli parcely zmenené na trávnatú plochu nepoužiteľnú pre investora. Preto sa žalobcovia domáhali náhrady škody predstavujúcej zníženie hodnoty ich pozemkov po zmene územného plánu mesta, vychádzajúc zo znaleckého posudku A. B. C. a A. D. E., ako rozdiel hodnoty sporných pozemkov pri využití na bytovú výstavbu v sume 1.600.611,40 eur a pri využití na rekreáciu a šport v sume 704.000 eur. Jedná sa o pozemky žalobcu v 1/ rade C-KN 3064/1, 3064/2, 3064/3, 3064/4, 3064/5, 2990/1, 9826/14 a žalobcu v 2/ rade pod C-KN 2990/3. Žalobca si tak uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 824.316,68 eura (1.473.611,40 mínus 649.294,72 eur) a žalobca v 2/ rade vo výške 71.960,62 eur (127.000 mínus 55.039,38). Žalobca v 2/ rade si uplatnil aj náhradu škody za náklady, ktoré vynaložil na územné konanie vo výške 102.922,72 eur, čo preukázal faktúrami a potvrdeniami o úhrade správnych poplatkov.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca v 2/ rade už dňa 27.5.2009 podal návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „Bytový súbor - Narcisová ulica Prešov“, okrem iného aj na parcelách, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Dňa 7.7.2009 bolo vykonané ústne pojednávanie s mnohými účastníkmi územného konania, ktorí na ňom vzniesli svoje námietky. Dňa 2.9.2009 stavebný úrad vyzval žalobcu v 2. rade na doplnenie jeho návrhu o konkrétne podklady. Listom z 22.11.2010 žalobca v 2. rade požiadal o predĺženie lehoty na doplnenie návrhu. Vzhľadom na prebiehajúci súdny spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k parcele C-KN 2990/1 v konaní pod sp. zn. 29C/282/2008, stavebný úrad územné konanie prerušil do ukončenia tohto konania a neskôr vydal územné rozhodnutie pre spomínanú stavbu dňa 3.3.2010 pod č. B/12934/2009-Tu. V dôsledku odvolania ďalších účastníkov konania Krajský stavebný úrad zrušil napadnuté uznesenie. Vytýčené bolo pojednávanie dňa 17.2.2011, na ktorom bola vznesená námietka zaujatosti voči pracovníkovi stavebného úradu a po jej zamietnutí sa uskutočnilo pojednávanie dňa 9.6.2011. Stavebný úrad opäť vydal rozhodnutie o umiestnení stavby, voči ktorému sa odvolal účastník stavebného konania F. F. C.. Krajský stavebný úrad jeho odvolanie zamietol. Toto rozhodnutie bolo v rámci správnej žaloby F. F. C. zrušené Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 1S/19/2012 dňa 23.4.2014. V tomto konaní F. C. poukázal na netransparentný proces schválenia zmeny územného plánu v roku 2007. Taktiež bol pred Krajským súdom v Prešove vypočutý A. G. H. z odboru hlavného architekta Mesta Prešov, ktorý uznal, že v spomínanom zozname zmien územného plánu bola lokalita č. 30 zapísaná divne. Zdôraznil však, že zmena územného plánu z roku 2007 bola platná. K zrušeniu napadnutého rozhodnutia Krajského stavebného úradu zo strany Krajského súdu v Prešove došlo z procesných dôvodov. Krajskému stavebnému úradu boli doručené aj námietky občanov k územnému konaniu, ktorí odmietli zámer výstavby a podporili petíciu z 15.5.2007.

V čase podania návrhu na vydanie územného rozhodnutia boli parcely C-KN 3061/1, 3064/2, 30364/3, 3064/4, 6064/5 a 2990/3 určené ako obytné plochy bytových domov, a to od 4.4.2008 do 14.12.2016 v dôsledku VZN Mesta Prešov č. 168/2008. Pred 4.4.2008 mali v územnom pláne charakter plochy občianskej vybavenosti podľa VZN č. 140/2005. K zmene územného plánu došlo VZN č. 12/2016 s účinnosťou od 14.12.2016. Vtedy bolo využitie týchto pozemkov zmenené na rekreáciu a šport. To sa nezmenilo ani ďalším VZN Mesta Prešov č. 5/2017 a aktuálne ani VZN č. 5/2018.

V dôsledku protestu prokurátora VZN č. 12/2016 bolo zrušené, a to všeobecne záväzným nariadením č. 4/2017. Tým istým dňom nadobudlo účinnosť nové VZN č. 5/2017, ktoré zrušené nebolo a v zmysle ktorého parcely boli určené na rekreáciu a šport. Takýto stav trvá doposiaľ.

Čo sa týka parciel č. C-KN 2990/1 a 9826/14, tieto sú doposiaľ evidované ako obytné plochy rodinných domov. Prvoinštančný súd zistil, že všetky parcely, ktoré tvoria predmet sporu, sú v súčasnosti vo vlastníctve žalobcu v 1/ rade. Prvoinštančný súd vyhotovil genézu nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu v 1/ rade a poukázal na skutočnosť, že u oboch žalobcov, podľa výpisu z Obchodného registra, je jediným spoločníkom a konateľom tá istá osoba - I. J..

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade je potrebné rozlíšiť uplatnený nárok na náhradu škody vo vzťahu k prieťahom stavebného úradu ako orgánu obce v súvislosti s nevydaním územného rozhodnutia o umiestnení stavby, od nároku na náhradu škody uplatnenému kvôli zmene územného plánu mesta Prešov, ktoré realizovalo mestské zastupiteľstvo. V prvom prípade by išlo o nečinnosť stavebného úradu teda žalovaného, ktorý však vykonáva tzv. prenesenú pôsobnosť

štátnej správy. Jedná sa teda o výkon štátnej moci, ktorú realizuje štát prostredníctvom územného samosprávneho orgánu, a teda nepochybne v takom prípade za škodu spôsobenú takouto činnosťou nezodpovedá jednotka územnej samosprávy (obec), ale štát (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1457/05 z 29.8.2006). Z § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, obec zodpovedá len za škodu spôsobenú jej orgánmi pri výkone samosprávy. Ak však ide o výkon verejnej moci zodpovedá za škodu štát. O výkon verejnej moci ide aj v prípade orgánu územnej samosprávy, ktorému zákon zveril výkon verejnej moci (ako to je v prípade činnosti stavebného úradu). Výkonom verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb (§ 2 citovaného zákona). U obcí je teda potrebné rozlišovať samostatnú a prenesenú pôsobnosť.

4. Súd prvej inštancie v predmetnej veci už raz rozhodol, a to rozsudkom č.k. 11C/46/2020-446 zo dňa 12.5.2021 tak, že žalobu zamietol, keďže dospel k záveru, že neboli splnené základné predpoklady pre priznanie nároku, nakoľko nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, ani nesprávnemu úradnému postupu žalovaného v súvislosti so zmenou územného plánu a ani k vzniku škody žalobcov, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so zmenou územného plánu. V dôsledku odvolania žalobcov Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/29/2021-519 zo dňa 9.6.2022 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nezaoberal tým, či bola splnená podmienka na riadne uspokojenie nároku, a to jeho predbežné prerokovanie, a preto napadnuté rozhodnutie je predčasné. Uložil súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie z listín, ktoré sa nachádzajú v spise ako prílohy k žalobe za účelom posúdenia skutkových tvrdení uvedených v predbežnom prerokovaní nároku a jeho porovnania s nárokom uplatneným žalobou. Odvolací súd pritom vo svojom rozhodnutí už vyhodnotil spomínanú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody tak, že svoj nárok žalobcovia uplatnili voči žalovanému v dôsledku prietahov s vydaním územného rozhodnutia. Skonštatoval, že zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času v dôsledku neprimeraných prietahov v konaní a jasne uviedol, že to nebol samotný dôvod, pre ktorý žalobcovia uplatnili náhradu škody. Súd prvej inštancie vyjadril jednoznačný súhlas s týmto vyhodnotením žiadosti o predbežnom prerokovaní, v ktorej žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody za prietahy stavebného úradu pri vydaní územného rozhodnutia, pričom ako vyplýva z § 16 ods. 4 vety druhej zákona č. 514/2003 Z.z., žalobou na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

5. V danom prípade aj podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovia v žiadosti o predbežné prerokovanie ako skutkovú okolnosť, ktorá im spôsobila škodu, uviedli len prietahy pri vydaní územného rozhodnutia a nedomáhali sa náhrady škody z dôvodu zmeny územného plánu, čo síce uviedli v spomínanej žiadosti, ale len ako dôsledok neprimeraných prietahov stavebného úradu, čo napokon viedlo k zmene územného plánu. Z uvedeného možno vyvodiť, že žalobcovia nepreukázali splnenie základnej podmienky nároku na náhradu škody z dôvodu zmeny územného plánu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. uplatnenej v súdnom konaní predstavujúcej žiadosť o predbežné prerokovanie tohto nároku v zmysle § 16 ods. 4 citovaného zákona. Nesplnenie tejto podmienky súdy považujú za dôvod pre zamietnutie žaloby, viď napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica 14Co/217/2019 zo dňa 13.10.2020 alebo Krajského súdu v Košiciach 1Co/391/2015 zo dňa 30.9.2015. Vzhľadom na tento právny záver súd prvej inštancie žalobu opätovne zamietol. Zároveň však zotrval aj na dôvodoch predchádzajúceho zamietajúceho rozsudku, teda, že má za to, že nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, a to nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup žalovaného a vznik škody.

6. Prvoinštančný súd uviedol, že zmena územného plánu Mesta Prešov vo forme všeobecne záväzného nariadenia (VZN) nemôže predstavovať nezákonné rozhodnutie, lebo sa nejedná o rozhodnutie orgánu samosprávy. Ide o právnu normu, tzv. normatívny právny akt, ktorý je všeobecne záväzný a je výsledkom normotvorby mestského zastupiteľstva. Ide o právomoc, ktorá mestám a obciam svedčí priamo z Ústavy SR (článok 68, článok 71 ods. 2). Schválenie územného plánu predstavuje realizáciu práva obce (žalovaného), ktorú nemožno súčasne vnímať ako protiprávne konanie. V tejto súvislosti súd poukázal aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Sžo 53/16 z 20.9.2017, ktorý riešil prípad, keď došlo k zmene územného plánu mesta počas už začatého územného, resp. stavebného konania. Najvyšší súd vyslovil názor, že územný plán prijatý vo forme VZN sa od svojej účinnosti musí aplikovať aj na právoplatne neskončené konania. Nastávajú tak účinky nepravej retroaktivity, pokiaľ sám neustanoví

výnimky zo svojej aplikovateľnosti. S týmto názorom súhlasil aj Ústavný súd SR v uznesení II. US 280/18 zo dňa 13.6.2018.

7. Podľa názoru prvoinštančného súdu, sa v súvislosti so zmenou územného plánu zo strany žalovaného, nemôže jednať o jeho nesprávny úradný postup. Pokiaľ žalovaný rozhodol v rámci svojej kompetencie o zmene územného plánu, nie je to možné považovať za nezákonný zásah do práv žalobcov, keďže išlo o výkon jeho práva. Stavebný zákon upravuje proces prijímania územného plánu, v rámci ktorého dochádza k stretu mnohých, často protichodných záujmov vlastníkov pozemku, obce, developerov, ochrany prírody a pod.. Aj keď žalobcovia niektoré (nie všetky) pozemky nadobudli v čase, keď boli určené na výstavbu územným plánom, nemohli byť presvedčení o tom, že k zmene územného plánu nemôže dôjsť, zvlášť ak rozhodnutie o ich zástavbe sa stretlo s veľkou nevôľou verejnosti, ktorá podávala proti tomuto zámeru opakovane petície a jednu z nich ešte pred spornou zmenou územného plánu, ktorá bola uskutočnená v prospech žalobcov a napokon toto presvedčenie nemohli mať ani kvôli právnej úprave - stavebnému zákonu, ktorý zmenu územného plánu pripúšťa. Vlastnícke právo nie je absolútne, keďže je ho možné podľa zákona obmedziť, či dokonca aj vyvlastniť. Žalobcovia si mali byť vedomí rizika spočívajúceho v zmene územného plánu, a preto nie je možné prijať záver ani o ochrane ich legitímneho očakávania. Touto problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd SR v náleze PL.US 10/04 zo dňa 6.2.2008, ktorý sa síce týkal iného charakteru sporu, ale podľa jeho záverov o zásah do legitímneho očakávania zo strany verejnej moci, ktorý by bol v rozpore s článkom 1 Ústavy SR, nejde, ak bol proporcionálny vzhľadom na verejný záujem. V tomto prípade verejný záujem vyplýval z prejavov nespokojnosti občanov mesta s plánovanou výstavbou zo strany žalobcov a z ich snahy o zachovanie pozemkov na rekreáciu a šport. Pri hodnotení tejto otázky nie sú bez významu ani pochybnosti v procese schvaľovania zmeny územného plánu z roku 2008, teda v prospech žalobcov, a to vzhľadom na skutočnosť, že na jeho prerokovanie bol na mestské zastupiteľstvo predložený zoznam až 66 lokalít, teda veľký počet a navyše v ňom zavádzajúcim spôsobom bola označená sporná lokalita, pod č. 30. Nebola totiž označená ako ulica K., ktorej sa zmena týkala, ale nie dostatočne a určito bola uvedená ako lokalita južne od garáží na ulici D., čo súd prvej inštancie považuje za veľmi zavádzajúce, pričom aj sám bývalý hlavný architekt mesta Prešov v spore vedenom Krajským súdom v Prešove (sp. zn. 1S 19/2012) uznal, že lokalita bola označená divne a jej označenie vysvetliť nevedel. Spomínaná zmena územného plánu sa pritom realizovala v čase, keď už bola známa petícia občanov proti výstavbe z 15.5.2007 a bolo známe aj to, že mestský výbor príslušnej časti mesta nedal k zmene súhlas. Tieto okolnosti vyvolávajú podozrenia o legitimitate a správnosti postupu pri schválení zmeny územného plánu v roku 2008. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že prvé pozemky nadobudol konateľ a jediný spoločník žalobcov v dražbe v roku 2006 v čase, keď podľa znaleckého posudku vypracovaného v exekučnom konaní nebolo možné pozemky využiť na bytovú výstavbu. Návrh na územné rozhodnutie bol síce podaný v čase už zmeneného územného plánu, ale to napriek tomu, že žalobcom bola známa nespokojnosť občanov bývajúcich v danej lokalite, ktorí v roku 2007 spísali petíciu proti bytovej výstavbe a napriek tomu žalobca v 1. rade kupoval následne ďalšie pozemky a niektoré aj v čase, keď mu boli známe aj námietky, ktoré boli vypracované k územnému konaniu. Taktiež zo stanoviska útvaru hlavného architekta zo dňa 21.5.2007 adresovaného I. J., v súvislosti s jeho zámerom výstavby bytových domov, vyplývalo, že žalobcovia boli informovaní o tom, že k tomuto zámeru zaujal výbor mestskej časti 3 záporné stanovisko. Všetky tieto skutočnosti popierajú právo žalobcov na ochranu ich legitímneho očakávania v to, že nedôjde k zmene územného plánu a zároveň svedčia o ich cieľavedomom a nekompromisnom a zároveň riskantnom postupe, keď napriek nesúhlasu verejnosti a príslušného výboru mestskej časti s plánovanou výstavbou, pokračovali v skupovaní pozemkov. Pokiaľ sa napriek týmto skutočnostiam rozhodli pre risk a kúpili ďalšie pozemky, nemôže za tento ich riskantný postup zodpovedať Mesto Prešov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na úvahy vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 30Cdo 3079/16 zo dňa 11.9.2018, v rámci ktorého žalobkyňa neúspešne uplatnila nárok na náhradu škody voči mestu v dôsledku zrušenia územného plánu správnym súdom a tým nemožnosti realizácie jej investičného zámeru. Najvyšší súd uviedol, že žalobkyňa si musela byť vedomá limitov svojej dobrej viery v správnosť územného plánu a bolo na nej, aby tomu prispôsobila svoj postup pri realizácii svojho podnikateľského zámeru, ktorého súčasťou nutne bolo množstvo rizík vrátane toho, že žalobkyňa sa z rôznych príčin nepodarí dosiahnuť úradné povolenie pre realizáciu zamýšľanej stavby a medzi tieto príčiny bolo nutné zahrnúť aj možnosť zrušenia územného plánu. Ohľadom právneho posúdenia tohto nároku súd prvej inštancie uviedol, že ak by akákoľvek zmena územného plánu mala byť v rozpore s požiadavkou ochrany legitímneho očakávania, obce by mali obavy z realizácie svojho zákonného práva meniť územný plán, čo nepovažuje za správne a navyše bolo by to v rozpore so zákonom aj právomocami obce.

8. Súd prvej inštancie zároveň dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali ani vznik škody, ktorú zdôvodňovali znížením hodnoty sporných pozemkov v dôsledku zmeny územného plánu. Škoda je buď skutočná alebo ušlý zisk, pričom v tomto prípade žalobcovia uplatnili tzv. skutočnú škodu. Žalobca v 2.rade však žiadny pozemok v súčasnosti nevlastní a žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikla nejaká škoda, keď parcelu č CKN 2990/3, ktorú pôvodne vlastnil, odpredal žalobcovi v 1.rade. V tejto súvislosti súd prvej inštancie opätovne poukázal na personálne prepojenie oboch spoločností, teda žalobcov, ktorých jediným majiteľom je tá istá fyzická osoba. V súčasnosti spomínaný pozemok vlastní žalobca v 1.rade na základe kúpnej zmluvy V 1680/19.

9. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že za škodu nie je možné považovať rozdiel hodnoty pozemkov určených na výstavbu a pozemkov označených ako trávnatá plocha, keďže to možno považovať za niečo imaginárne, a nie za skutočnú škodu. O škodu by išlo, ak by sa znížila hodnota pozemkov v dôsledku zmeny územného plánu v porovnaní s kúpnu cenou, ktorú žalobca zaplatil za kupovaný pozemok. Žalobca v 1. rade totiž stále pozemky vlastní, škoda by preto mala predstavovať to, o čo sa reálne znížil jeho majetok. Parcelu č. 2990/3 žalobca v 1.rade kúpil od obvodného úradu v roku 2009 za 8.960 eur (neskôr ju v krátkom čase od neho kúpil žalobca v 2.rade za 50.095 eur a od neho ju znovu kúpil v roku 2019 žalobca v 1.rade), pričom podľa znaleckého posudku A. C., má však ako trávnatá plocha, vyššiu hodnotu, a to 55.039 eur. Taktiež pokiaľ ide o parcely CKN 2990/1 a CKN 9826/14, tak žalobca v 1.rade ich kupoval v roku 2010 za 29.895 eur a podľa znalca, ako trávnatá plocha, majú hodnotu 39.813 eur. Navyše však vo vzťahu k týmto parcelám nedošlo k zmene územného plánu, pretože tie sú nepretržité, teda tak v minulosti ako aj v súčasnosti, určené na výstavbu rodinných domov, takže vo vzťahu k týmto parcelám absentuje základný predpoklad uplatneného nároku, nakoľko ohľadom ich funkčného využitia nedošlo k zmene územného plánu. Preto nepochybne vo vzťahu k nim nie je daný ani základ nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o parcely CKN 3064/1, 3064/2, 3064/3, 3064/4 a 3064/5 tie nadobudol jediný spoločník žalobcov v roku 2006, teda v čase, keď neboli určené na výstavbu, ale na šport, tak ako sú určené aj aktuálnym územným plánom, preto nie je možné uvažovať o zníženej hodnote pozemkov, ktorú je potrebné porovnať so stavom v čase, keď boli nadobudnuté. Pri týchto parcelách sa teda ich charakter v porovnaní so stavom v roku 2006, čo sa týka funkčného využitia, nezmenil.

10. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný a preto mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči neúspešným žalobcom, keďže nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali žalobcovia v celom rozsahu odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žalobcovia citovali z rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 9.6.2022 s poukazom na skutkové vady a spornú argumentáciu súdu prvej inštancie. Taktiež citovali z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, konkrétne z bodov 44 a 45 odôvodnenia, z ktorých vyplýva, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí skonštatoval, že zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času v dôsledku neprimeraných prieťahov v konaní a s poukazom na ust. § 16 ods. 4 vety druhej zákona č. 514/2003 Z.z. žalobou na súde môže poškodený (žalobcovia) požadovať úhradu len v rozsahu nároku a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V danom prípade podľa názoru súdu žalobcovia v žiadosti o predbežné prerokovanie ako skutkovú okolnosť, ktorá im spôsobila škodu, uviedli len prieťahy pri vydaní územného rozhodnutia a nedomáhali sa náhrady škody z dôvodu zmeny územného plánu, čo síce uviedli v spomínanej žiadosti, ale len ako dôsledok neprimeraných prieťahov na stavebnom úrade, ktoré napokon viedli k zmene územného plánu.

12. Žalobcovia v odvolaní vyjadrili nesúhlas s vyššie uvedenými skutkovými závermi a tieto považujú za nesprávne. Poukázali aj na to, že už v rámci záverečnej reči na pojednávaní dňa 28.9.2022 prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že ako dôvody, pre ktoré im vznikla škoda, uvádzali v žiadosti o predbežné prerokovanie tak prieťahy v územnom konaní, ako aj zmenu územného plánu. Poukázali na to, že v žiadosti o predbežné prerokovanie skutkovo opisujú nielen prieťahy v konaní,

ale aj nezákonné VZN, ktorým žalovaný menil územný plán, pričom z dôvodu zmeny územného plánu, v súvislosti s vyhláseným funkčným využitím, došlo k výraznému zníženiu hodnoty predmetných nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov. Uviedli, že v žiadosti sa vyjadrili tak, že za závažnú považujú aj tú skutočnosť, že samotné mesto Prešov (hoci konajúce iným orgánom, a to mestským zastupiteľstvom), rozhodlo o zmene VZN, pričom to bolo to isté mesto Prešov (konajúce ako stavebný úrad), ktoré svojimi prietahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov. Žalobcovia taktiež poukázali na to, že v žiadosti uviedli, že mesto Prešov z doteraz bližšie nezistených príčin, nekonalo v zákonom stanovenej lehote, v dôsledku čoho nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu, a to v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov.

Žalobcovia teda považujú za nespochybniteľné to, že dôvody, pre ktoré došlo k zníženiu hodnoty (znehodnoteniu) pozemkov sú:

-zmena územného plánu a

-prietahy v územnom konaní.

Neobstojí teda výklad prezentovaný súdom prvej inštancie, že v celej žiadosti o predbežné prerokovanie je zmena územného plánu opisovaná iba ako následok plynutia času, o čom svedčia slovné spojenia uvedené v žiadosti, podľa ktorých:

1. k výraznému zníženiu hodnoty predmetných nehnuteľností vo vlastníctve klienta došlo z dôvodu zmeny územného plánu v súvislosti s vyhláseným funkčným využitím (prvý odsek na str. 5 Žiadosti o PP) a

2. o zmene VZN rozhodlo to isté Mesto Prešov, ktoré svojimi prietahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov (druhý odsek na str. 5 Žiadosti o PP), teda podľa bodov 1 a 2 je dostatočne zrejmé, že žalobcovia už žiadosti o predbežné prerokovanie označili ako dôvod, pre ktorý došlo k zníženiu hodnoty ich nehnuteľností tak zmenu územného plánu, ako aj prietahy v konaní

3. Pričom žalobcovia poukazovali na to, že žalovaný sa týchto konaní dopustil konajúc prostredníctvom mestského zastupiteľstva (pri zmene územného plánu) a zároveň konajúc prostredníctvom stavebného úradu (pri prietahoch v územnom konaní).

4. Navyše k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného malo dôjsť postupom opísaným v úvode Žiadosti o PP, pričom v úvode žiadosti sú presne popísané jednotlivé VZN o zmenách územného plánu, pričom tieto VZN sú žalobcami označené ako VZN prijaté v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. Stavebný zákon.

13. Žalobcovia ďalej poukázali na to, že zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nestanovuje žiadne formálne náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a § 16 tohto zákona. Každú žiadosť je potrebné posudzovať podľa jej obsahu, pričom iba skutočnosť, že žalobcovia okrem uvedenia dôvodov (titulov) pre náhradu škody spomínajú zmenu VZN aj v časovej následnosti, nemôže byť dôvodom pre odmietnutie či opomenutie časti týchto titulov na náhradu škody. Toto však, ako už žalobcovia vyššie uviedli, nie je ich prípad, nakoľko ako titul pre náhradu škody uviedli výslovne aj zmenu územného plánu.

Žalobcovia v odvolaní poukázali taktiež na nesprávny procesný postup a arbitrárne odôvodnenie zásadnej otázky, nakoľko celá skutková argumentácia súdu prvej inštancie k tejto otázke je založená na tom, že v žiadosti o predbežné prerokovanie absentuje uvedenie zmeny územného plánu ako dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatňujú náhradu škody. Z vyššie uvedeného, najmä z prvého odseku na strane 5 žiadosti je zrejmé, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je v priamom rozpore s realitou. Súd prvej inštancie teda túto kľúčovú otázku odôvodnil arbitrárne, v príkrom rozpore s obsahom spisu (konkrétne s textom na strane 5 žiadosti o predbežné prerokovanie). Preto žalobcovia nemôžu dostatočne a primerane reagovať, ani sa procesne brániť, pokiaľ súd prvej inštancie nezodpovedal tú zásadnú otázku, prečo napriek textu v prvom odseku na strane 5 žiadosti o predbežné prerokovanie, dospel k záveru, že údajne v tejto žiadosti nie je ako dôvod pre náhradu škody uvedená aj zmena územného plánu, ale údajne sú to len prietahy v územnom konaní.

14. Žalobcovia vytýkali súdu prvej inštancie aj nesprávne právne posúdenie veci, keď svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmena územného plánu, schválená vo forme všeobecne záväzného nariadenia, nemôže predstavovať nezákonné rozhodnutie, lebo sa nejedná o rozhodnutie orgánu samosprávy. Podľa súdu prvej inštancie ide o právnu normu, tzv. normatívny právny akt, ktorý je všeobecne záväzný a je výsledkom normotvorby mestského zastupiteľstva. Teda v danom prípade sa jedná o výkon jeho právomoci. K tomuto konštatovaniu žalobcovia uviedli, že ani výkon právomoci v právnom štáte nie je bezhraničný a ničím obmedzený. Uviedli, že prijatá zmena územného plánu nesledovala ochranu žiadneho verejného záujmu, išlo o ciele poškodenie žalobcov z dôvodu požiadavky pár obyvateľov

ulice K. v Prešove, kde sa mala stavba realizovať. Poukázali na to, že doktrínu legitímneho očakávania je nutné vykladať iným spôsobom, ako to urobil súd prvej inštancie v bode 47 odôvodnenia svojho rozhodnutia, keďže táto doktrína chráni a má chrániť legitímne záujmy občanov štátu, a teda tak fyzické, ako aj právnického osoby. Pričom o to viac musí uvedené platiť, ak je si žalovaný vedomý prebiehajúceho územného konania, vedeného na základe platného územného plánu a zmenu tohto územného plánu chce prijať len z dôvodu petícií a nespokojnosti malej časti obyvateľov mesta Prešov. Teda v tomto prípade nešlo o zmenu územného plánu z dôvodu objektívnych skutočností, čo by bolo pochopiteľné, ale k zmene v neprospech žalobcov došlo z dôvodov subjektívnych, teda z dôvodu, aby mesto Prešov vyšlo v ústrety pár obyvateľom danej lokality v neprospech žalobcov. Žalobcovia poukázali na to, že v zmysle platnej judikatúry Slovenskej republiky sú legitímne očakávania garanciou čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochranou súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku spoľiehali. Žalobcovia poukázali na to, že náhlou zmenou pravidiel dochádza k porušeniu legitímnych očakávaní, ktoré sú založené na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Platí taktiež zásada zákazu prekvapivých rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako je v danom prípade zmena územného plánu.

15. Žalobcovia citovali z bodu 46 odôvodnenia súdu prvej inštancie, ktorý odkázal na rozhodnutie NS SR 3Sžo/53/2016 z 20.9.2017 a rozhodnutie ÚS SR II.ÚS 280/2018 z 13.6.2018, z ktorých vyplýva, že územný plán prijatý vo forme VZN je možné meniť aj počas už začatého, resp. už stavebného konania, ktoré nie sú právoplatne skončené, pričom tak nastávajú účinky nepravej retroaktivity, pokiaľ sám neustanoví výnimky zo svojej aplikovateľnosti. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na vyjadrenie sudcu Najvyššieho súdu SR JUDr. Ivana Rumanu, ktorý v rámci školenia v danej oblasti poukázal na to, že daný postup je, podľa jeho názoru, právne možný, ak nie je osvedčené, že by išlo o účelovú zmenu územného plánu, prípadne zneužitie práva stavebným úradom. Žalobcovia majú za to, že v danom prípade neexistovali žiadne objektívne dôvody pre zmenu územného plánu, iba dôvody subjektívne, ktoré spočívajú v tom, že žalovaný chcel vyjsť v ústrety pár obyvateľom danej lokality a rozhodol sa zabrániť výstavbe jedine účelovo.

16. K vzniku škody žalobcovia poukázali na to, že konaním žalovaného, prijatím uznesenia o zmenách územného plánu mesta Prešov VZN č. 5/2017 došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pričom podľa žalobcov sa jedná o účelovú a úmyselnú zmenu územného plánu a titulom znehodnotenia pozemkov vznikla žalobcom škoda, ktorá predstavuje rozdiel hodnoty pozemkov pred zmenou územného plánu a po zmene územného plánu. Žalobcovi v 2/ rade vznikla taktiež škoda titulom vynaložených nákladov na územné konanie, v ktorom došlo k neodôvodneným prietahom a následnému zmareniu vydaného územného rozhodnutia vo výške spolu 102.922,72 eura, čo bolo preukázané doloženými faktúrami. Pokiaľ ide o minimálne túto škodu, tak táto bola riadne preukázaná, k čomu sa súd prvej inštancie v danom rozsudku vôbec nevyjadril.

17. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu žalobcovia navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1/ rade sumu 824.316,68 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.5.2020 do zaplatenia a žalobcovi v 2/ rade sumu 174.883,34 eura spolu s 5 % - ným úrokom z omeškania od 23.5.2020 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania v rozsahu 100 %. Alternatívne žalobcovia navrhli, že pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že napriek § 390 CSP nie je možné, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol, aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Poukázal na to, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, vychádzajúci zo správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Odvolacie dôvody namietané žalobcovi nie sú dané. Súd prvej inštancie neznemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva, na základe vykonaných dôkazov nedospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ žalobcovia namietali skutkové vady, tak v tomto ohľade bol po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu podstatný právny názor vyslovený v tomto uznesení. Odvolací súd jednoznačne uviedol, že zo žaloby vyplýva, že žalobcovia si uplatňujú nárok jednak z dôvodov prietahu v správnom konaní a jednak z dôvodu zmeny VZN. Odvolací súd v bode 13 svojho odôvodnenia konštatoval: „Z obsahu predbežného prerokovania nároku vyplýva, že žalobcovia uplatnili predbežné prerokovanie nároku so žalovaným z dôvodu nesprávneho úradného postupu, keď žalovaný nevydal rozhodnutie v zákonom

stanovenej lehote, teda keď svoj nárok si uplatnili v dôsledku prietahov. Zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku, bol len dôsledok plynutia času v dôsledku neprimeraných prietahov v konaní. Nebol to samostatný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili náhradu škody.“

Práve tento záväzný názor je podstatný z hľadiska právneho posúdenia, nakoľko samotný odvolací súd vyhodnotil, že nie je daný súlad medzi žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a samotnou žalobou, resp. skutkovými dôvodmi v žalobe, nakoľko v žiadosti o predbežné prerokovanie si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody z titulu prietahov v územnom konaní a žalobu už odôvodnili skutkovými tvrdeniami, že došlo k zmene územného plánu a že zmenou územného plánu spôsobil žalovaný ako jednotka územnej samosprávy škodu žalobcom, pričom sám odvolací súd vyhodnotil, že zmena VZN o územnom pláne nebol samostatný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Vzhľadom na to, že podľa bodu 15. zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, úlohou prvoinštančného súdu malo byť len oboznámenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z čl. 65 súdneho spisu, čo prvoinštančný súd na pojednávaní dňa 28.9.2022 aj vykonal, čo je zrejmé z obsahu zápisnice o pojednávaní a následne žalobu opätovne zamietol, keďže bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a teda nemal inú možnosť ako žalobu opätovne zamietnuť. Bez právneho významu sú tak tvrdenia žalobcov, týkajúce sa posúdenia žiadosti o predbežné prerokovanie, nakoľko túto žiadosť a jej obsah posúdil samotný odvolací súd, ktorý konštatoval, že žiadosť nie je v súlade so žalobnými skutkovými dôvodmi, teda že v žiadosti žiadali žalobcovia náhradu škody z iných dôvodov, ako v podanej žalobe. Preto sú akékoľvek odvolacie námietky žalobcov právne irelevantné, nakoľko prvoinštančný súd rozhodol, súc viazaný záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie ani nemusel zodpovedať otázku prečo napriek textu v prvom odseku na strane 5 žiadosti o predbežné prerokovanie dospel k záveru, že v žiadosti nie je uvedená zmena územného plánu ako dôvod na náhradu škody, nakoľko tento záver prijal samotný odvolací súd.

19. K žalobcami namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalovaný uviedol, že záver súdu prvej inštancie o tom, že zmena územného plánu vo forme VZN nie je rozhodnutím orgánu samosprávy, ale jedná sa o právnú normu, tzv. normatívny právny akt, ktorý je všeobecne záväzný a je výsledkom normotvorby mestského zastupiteľstva, je právne správny, nakoľko sa opiera o judikatúru citovaných súdom prvej inštancie, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Sžo/53/2016 z 20.9.2017, ktorý riešil prípad, keď došlo k zmene územného plánu mesta počas už začatého územného, resp. stavebného konania. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že v súvislosti so zmenou územného plánu nemôže ísť o nesprávny úradný postup, nakoľko nie je možné považovať za nezákonný zásah do práv žalobcov to, že žalovaný v rámci svojej kompetencie rozhodol o zmene územného plánu, keďže išlo o výkon práva žalovaného. Rovnako sa žalovaný stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že aj keď žalobcovia nadobudli niektoré pozemky v čase, keď boli určené na výstavbu územným plánom, nemohli byť presvedčení o tom, že k zmene územného plánu nemôže dôjsť, zvlášť, ak rozhodnutie o ich zástavbe sa stretlo k veľkou nevôľou verejnosti, ktorá podávala proti tomuto zámeru opakovane petície a jednu z nich ešte pred spornou zmenou územného plánu. Žalovaný poukázal na to, že prvá petícia občanov ul. Narcisovej bola z roku 1999, kedy sa o výstavbe nízkopodlažných bytových domov, resp. o investičnom zámere žalobcov vôbec nevedelo, avšak odvtedy verejnosť a občania priľahlých ulíc, vrátane Gymnázia F. L. M., namietali petíciou, aby došlo k zachovaniu druhu pozemku v rámci územného plánu ako pozemku určeného na športové účely (športovisko), a aby nedošlo k jeho zmene v rámci územného plánu na pozemok určený na výstavbu bytových domov. S poukazom na uvedené si museli byť žalobcovia vedomí toho, že pokiaľ je tu nevôľa občanov už pre zmenu pozemkov pred schválením územného plánu mesta Prešov v prospech žalobcov tak, že následkom toho môže dôjsť k spätnej zmene územného plánu. Žalovaný preto absolútne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia si mali byť vedomí rizika spočívajúceho v zmene územného plánu, a preto nie je možné prijať ani záver o ochrane ich legitímneho očakávania. Rovnako je správny aj odkaz na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/3079/2016 z 11.9.1998, z ktorého vyplýva, že pokiaľ by akákoľvek zmena územného plánu mala byť v rozpore s požiadavkou ochrany legitímneho očakávania, tak by obce mali obavy z realizácie svojho zákonného práva meniť územný plán, čo by bolo v rozpore so zákonom a právomocami obce. Žalovaný poukázal na to, že proces územného plánovania, vytvárania, ako aj schvaľovania územného plánu mesta Prešov je originálnou samosprávnou kompetenciou (právomocou mesta Prešov ako jednotky územnej samosprávy) a vo fáze územného plánovania nejde o prenesený výkon štátnej správy, ale o výkon územnej samosprávy. Žalovaný zároveň poukázal na to, že pri výkone územnej samosprávy neporušil žiadnu právnú povinnosť, ale realizoval svoje právo na zmenu územného plánu.

20. K nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý je špeciálnou úpravou vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, žalovaný uviedol, že pre splnenie nároku na priznanie náhrady škody zákon ukladá tieto predpoklady:

- vydanie nezákonného rozhodnutia alebo uskutočnenie nesprávneho úradného postupu, alebo iný nezákonný zásah s tým, že rozhodnutie musí byť vydané a úradný postup musí byť uskutočnený orgánom územnej samosprávy, v danom prípade obce a rozhodnutie musí byť vydané a úradný postup musí byť uskutočnený v rámci výkonu samosprávy
- vznik škody
- príčinná súvislosť medzi vydaným rozhodnutím, resp. uskutočneným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Všetky tieto podmienky musia byť splnené súčasne. Žalovaný opätovne zvýraznil skutočnosť, že len vykonával svoje právo a neporušil žiadnu právnu povinnosť, pričom výkon práva nie je porušením právnej povinnosti. Z tohto dôvodu výkon územnej samosprávy uznesením Mestského zastupiteľstva v Prešove o zmene územného plánu mesta Prešov nebol nesprávnym úradným postupom ani iným nezákonným zásahom do práv žalobcov v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom územný plán je v súčasnosti platný a účinný a nebol v zákonom stanovenej lehote napadnutý protestom prokurátora, ani žiadnym iným spôsobom zrušený ako nezákonný, teda nebola splnená podmienka § 6 zákona č. 514/2003 Z.z.

Z tohto dôvodu je žaloba na náhradu škody nedôvodná, nakoľko žalovaný v rámci územnej samosprávy neporušil žiadnu právnu povinnosť a v rámci výkonu územnej samosprávy vykonal svoju originálnu kompetenciu spočívajúcu v zmene územného plánu mesta Prešov a prijímania VZN.

21. Žalovaný taktiež poukázal na to, že tvrdenie žalobcov o tom, že žalovaný účelovo zmenil územný plán a jeho jedinou snahou bolo zmariť investíciu žalobcu v 1/ rade nie je pravdivé, nakoľko žalobcovia opomenuli uviesť, že Stavebný úrad Mesta Prešov na základe výsledkov územného konania vydal rozhodnutie o umiestnení stavby: „Bytový súbor – Narcisová ulica, Prešov“, pričom proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie F. F. C. a Krajský stavebný úrad zamietol jeho odvolanie a rozhodnutie mesta potvrdil. Rozhodnutie o umiestnení stavby nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 1.12.2011. Toto rozhodnutie bolo nezávislé od vôle žalovaného napadnuté správnu žalobou v správnom súdnom konaní F. F. C. a Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 1S/19/2012-222 zo dňa 23.4.2014 zrušil rozhodnutie Krajského stavebného úradu zo dňa 14.11.2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Ak by neexistoval tento rozsudok, resp. ak by Krajský súd v Prešove žalobu zamietol, alebo by žiadny z účastníkov územného konania nepodal správnu žalobu, tak žalobcovia by disponovali právoplatným a vykonateľným rozhodnutím o umiestnení stavby a mohli by pokračovať v správnom konaní o vydanie stavebného povolenia. Žalovaný až po zrušení rozsudku Krajského súdu v Prešove pristúpil k zmene územného plánu, avšak nie výhradne na túto lokalitu a nie z dôvodu, aby zmaril investíciu žalobcu v 1/ rade, ale z dôvodu pravidelných zmien a doplnkov územného plánu Mesta Prešov, pričom žalovaný napravil krivdy z minulosti, na čo správne poukázal aj súd prvej inštancie v bode 47 napadnutého rozsudku, a teda že zmena predchádzajúceho územného plánu v prospech žalobcov bola zavádzajúca tým spôsobom, že sporná kvalita bola označená iba č. 30, nie označením ulica Narcisová a aj hlavný architekt žalovaného považoval takéto označenie za zavádzajúce.

K tvrdeniu žalobcov týkajúceho sa prednášky JUDr. Ivana Romanu žalovaný uviedol, že táto prednáška sa absolútne netýkala prejednávanej veci, keďže ratio dicendi bolo, či nový územný plán, ktorý nadobudol účinnosť až v štádiu odvolacieho konania, mal byť braný do úvahy a aplikovaný stavebný úradom na ešte právoplatne neskončené stavebné konanie, pričom NS SR uviedol, že nastávajú účinky nepravej retroaktivity. Žalovaný poukázal na to, že konanie o vydanie územného rozhodnutie v predmetnej veci žalobcu nie je do dnešného dňa skončené.

22. V súvislosti so vznikom škody žalovaný odkázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie (bod 50 odôvodnenia), kde súd uviedol, že žalobcovia nepreukázali ani vznik škody, ktorú odôvodňovali znížením hodnoty sporných pozemkov v dôsledku zmeny územného plánu. Navyše žalobca v 2/ rade žiadny pozemok v súčasnosti nevládni a žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikla nejaká škoda. Za škodu nie je možné považovať rozdiel hodnoty pozemkov určených na výstavbu a pozemkov označených ako trávnatá plocha, pričom to možno považovať za niečo imaginárne, a teda nie skutočnú škodu. Žalovaný rovnako ako súd prvej inštancie poukázal na hodnotu týchto pozemkov s ohľadom na ich kúpnu cenu, resp. trhovú cenu určenú znaleckými posudkami.

Žalovaný sa taktiež vyjadril k žalobcami namietanému porušeniu práva podnikat'. Uviedol, že žalobcom žiadnym spôsobom nebráni v podnikaní, pričom títo môžu podnikat' kdekoľvek na území SR, ako aj v zahraničí. O porušení práva podnikat' nemôže byť žiadna diskusia. Ide o nesprávne právne posúdenie a argumentáciu žalobcov za účelom rozširovať odvolacie dôvody čo najviac, aby odôvodňovali svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý však len striktne a správne vychádzal zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu ohľadom nesúlady žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s dôvodmi uvádzanými v žalobe o náhradu škody.

Vzhľadom na uvedené preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcov nahradiť spoločne a nerozdielne žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

23. Žalobcovia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedli, že sa s argumentáciou žalovaného nestotožňujú. Opätovne poukázali na to, že obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli aj nároky z titulu zmeny územného plánu a súd prvej inštancie nevyhodnotil túto žiadosť správne, nakoľko v žiadosti žalobcovia skutkovo opisujú nielen prieťahy v konaní, ale aj nezákonné VZN. Žalobcovia opätovne poukázali na to, že zmena územného plánu bola účelová a úmyselná. Uviedli, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vôbec nevyjadril k škode preukázanej faktúrami a nákladmi na zmarené územné konanie vo výške 102.922,72 eura. Navrhli preto, aby odvolací súd rozhodol v zmysle ich odvolania.

24. K tomuto vyjadreniu žalobcov sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý vyjadril nesúhlas s tvrdením žalobcov o tom, že súd prvej inštancie si mal urobiť vlastný názor na žiadosť o predbežné prerokovanie, pričom aj keď je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nie je viazaný skutkovými zisteniami, najmä ak nevykonal žiadne nové dokazovanie v odvolacom konaní. Žalovaný vyjadril s týmto názorom žalobcu nesúhlas a poukázal na to, že súd prvej inštancie si nemohol urobiť vlastný názor, nakoľko bol viazaný jednoznačným právnym názorom odvolacieho súdu a v odvolacom konaní nemusel vykonať nové dokazovanie, nakoľko žiadosť o predbežné prerokovanie bola založená v súdnom spise a teda bola súčasťou konania na súde prvej inštancie a teda odvolací súd sa s ňou ako listinným dôkazom riadne oboznámil a vyhodnotil ju tak, že táto žiadosť nie je súladná so skutkovými dôvodmi podanej žaloby. Žalovaný opätovne poukázal na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného zámeru žalobcov bola v žiadosti o predbežné prerokovanie vymedzená len ako dôsledok plynutia času v dôsledku neprimeraných prieťahov v konaní a nebol to samostatný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili náhradu škody.

Žalovaný poukázal na to, že nie je pravdou, aby sa súd prvej inštancie nevyjadril ku škode žalobcu v 2/ rade, keďže toto odôvodnenie je uvedené v bodoch 50 a 51 napadnutého rozsudku, kde sa súd prvej inštancie vyjadril k vzniku škody, pričom jeho stanovisko sa vzťahuje na rovnakom skutkovom a právnom základe tak na žalobcu v 1/ rade, ako aj na žalobcu v 2/ rade. Rovnako nie je pravdou, že súd prvej inštancie sa nevyjadril ku škode žalobcu v 2/ rade, ktorá spočívala vo vynaložených nákladoch na územné konanie, keďže k tomu uviedol, že nakoľko nedošlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaného (schválenie územného plánu predstavuje realizáciu práva samosprávneho orgánu, ktorú nemožno súčasne vnímať ako protiprávne konanie), preto nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, a preto nebolo povinnosťou súdu zaoberať sa vznikom škody a jej výškou, pričom súd prvej inštancie aj nad rámec svojej povinnosti odôvodnil zamietnutie žaloby. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok – CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, z ktorého vyvodil správne skutkové závery a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy a správne žalobu zamietol. Odvolací súd konštatuje, že správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné, logické a vyčerpávajúco odôvodňuje všetky námietky žalovaného, v podstate aj tie, ktoré, vzhľadom

na záver odvolacieho súdu o nesúlade dôvodov uvedených v žiadosti o predbežné prerokovanie a v samotnej žalobe, ani nebolo potrebné odôvodniť. Takýmto prístupom ale súd prvej inštancie prispel k tomu, že jeho rozhodnutie je presvedčivo odôvodnené vo vzťahu k všetkým skutkovým tvrdeniam, resp. námietkam žalobcov. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd v celom rozsahu konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie a na doplnenie a zdôraznenie jeho správnosti uvádza nasledovné:

Žalobcovia podstatnú časť svojho odvolania zamerali na nimi tvrdenú skutočnosť, že obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 21.11.2019 neboli len prieťahy v konaní, ale aj zmena územného plánu a realizovaná žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na jeho právny názor vyslovený v bode 13 odôvodnenia svojho rozhodnutia zo dňa 9.6.2022, z ktorého jednoznačne vyplýva, že: „Z obsahu predbežného prerokovania nároku vyplýva, že žalobcovia uplatnili predbežné prerokovanie nároku so žalovaným z dôvodu nesprávneho úradného postupu, keď žalovaný nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, teda keď svoj nárok si uplatnili v dôsledku prieťahov. Zmena VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech realizácie investičného záveru žalobcov v predbežnom prerokovaní nároku bol len dôsledok plynutia času, v dôsledku neprimeraných prieťahov v konaní. Nebol to samotný dôvod, pre ktorý si žalobcovia uplatnili náhradu škody“.

Odvolací súd poukazuje na to, že dôvodom zrušenia veci na základe rozhodnutia zo dňa 9.6.2022 bolo to, že žiadosť o predbežné prerokovanie (čl. 65 a nasl. súdneho spisu) nebola opísaná v skutkových okolnostiach zistených prvoinštančným súdom a nebola ani predmetom hodnotenia prvoinštančného súdu, pričom opomenutie tejto listiny malo zásadný vplyv na právne posúdenie celého prípadu a na posúdenie základu uplatneného nároku žalobcami, najmä v súvislosti so vzniknutou škodou v dôsledku nezákonného zásahu do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb žalovanou pri prijímaní a zmene VZN mesta Prešov o územnom pláne mesta Prešov.

Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že s poukazom na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je úplne jednoznačné, že pre uplatnenie nároku na súde môže poškodený (žalobcovia v 1/ a 2/ rade) požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Keďže sa súd prvej inštancie v prvotnom rozhodnutí nezaoberal dostatočne touto žiadosťou, túto nevyhodnotil s poukazom na obsah žaloby, výlučne iba z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 12.5.2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 28.9.2022 túto žiadosť oboznámil. Právny zástupca žalobcov zároveň uviedol, že voči žalovanému bola uplatnená iba jedna žiadosť o predbežné prerokovanie zo dňa 21.11.2019, ktorá bola pripojená ako príloha k žalobe. Tým si súd prvej inštancie splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu a pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu žalobu správne zamietol.

27. Odvolací súd poukazuje na to, že obsahom odvolania žalobcov neboli závery súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z titulu prieťahov v stavenom konaní, keď súd prvej inštancie konštatoval že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný. Dôvodom odvolania bolo to, že podľa žalobcov, obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie bol aj nárok na náhradu škody z titulu zmeny územného plánu na základe VZN mesta Prešov. K tejto skutočnosti sa už ale súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd jasne vyjadrili. Odvolací súd opätovne pripomína že žalobcovia napr. v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.11.2019 pri citácii § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zvýraznili text: "za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote". Ďalej žalobcovia konštatovali, že v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je pod pojmom nesprávny úradný postup potrebné rozumieť aj situáciu, ak rozhodnutie orgánu verejnej moci nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Citovali aká je štandardná zákonná lehota, aká je lehota v zložitých prípadoch, ako možno tieto lehoty predĺžiť. Opísali celý časový priebeh územného konania v ich prípade, z ktorého je, podľa ich názoru, možné vyvodit' nesporný záver, že celková dĺžka konania bola neúmeraná, v zjavnom rozpore s právnou úpravou a je preto viac ako zrejmé, že sa jedná o porušenie príslušných ustanovení správneho poriadku, keďže správny orgán nevydal svoje rozhodnutie v zákonných lehotách. Uviedli, že s vyššie uvedenými prieťahmi územného konania zo strany mesta Prešov súvisí skutočnosť, že pokiaľ by mesto Prešov ako správny orgán rozhodlo o návrhu žalobcov na vydanie územného rozhodnutia v lehotách, ktoré mu ukladá legislatíva, takémuto vydaniu aby nebránil ani v tom čase platný a účinný územný plán. Mesto Prešov však z doteraz bližšie nezistených príčin tomto konaní nekonalo v zákonom stanovenej lehote dôsledku čoho nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov.

Odvolací súd poukazuje na to, že všetky tieto skutkové tvrdenia uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nepochybne svedčia iba o tom, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z titulu prieťahov v stavebnom (územnom) konaní a nie z titulu zmeny územného plánu a pokiaľ žalobcovia konštatovali jeho zmenu, tak iba v súvislosti s tým, že mesto Prešov ako stavebný úrad nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách, čím došlo k prieťahom v konaní. Pokiaľ by k prieťahom nebolo došlo, malo mesto Prešov vydať územné rozhodnutie, keďže boli splnené všetky zákonné podmienky na jeho vydanie a územný plán mesta Prešov v čase, keď malo byť vydané územné rozhodnutie v zákonnej lehote, vydaniu takéhoto rozhodnutia nebránil. V dôsledku prieťahov v stavebnom konaní, následne ale nadobudlo účinnosť nové VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov.

28. Za zásadnú skutočnosť považujú žalobcovia text uvedený na poslednej strane žiadosti o predbežné prerokovanie, v ktorom je uvedené že: "Za závažnú skutočnosť považujú žalobcovia to, že samotné mesto Prešov (hoci konajúce iným orgánom a to mestským zastupiteľstvom) rozhodlo o zmene VZN upravujúceho aj funkčné využitie územia a pozemkov vo vlastníctve našich klientov. Pričom toto isté mesto Prešov (konajúce ako stavebný úrad), ktoré svojimi prieťahmi v územnom konaní zmarilo investičný zámer a znehodnotilo pozemky vo vlastníctve klientov.

Z tohto konštatovania žalobcovia vyvodzujú, že v žiadosti o predbežné prerokovanie si uplatnili nárok na náhradu škody aj z titulu zmeny územného plánu. Odvolací súd, tak ako sa k tomu vyjadril už vo svojom prvotnom rozhodnutí, ale poukazuje na to že táto konštatácia znamená iba to že ten istý subjekt, a to mesto Prešov jednak spôsobilo prieťahy v stavebnom konaní a jednak vydalo VZN, ktorým došlo k zmene územného plánu. Uvedené konštatovanie ale neznamená že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody z dvoch titulov, ale iba z jedného titulu, a to prieťahov v stavebnom konaní keď mesto Prešov v rámci výkonu prenesenej štátnej správy ako stavebný úrad, nerozhodlo v zákonom stanovených lehotách v dôsledku čoho, ako to konštatujú aj samotní žalobcovia, následne nadobudlo účinnosť nové VZN ktorým došlo k zmene územného plánu v neprospech žalobcov. Odvolací súd uvedené uvádza iba na opätovné ozrejenie jeho záverov ktoré boli už jednoznačne uvedené v jeho predchádzajúcom rozhodnutí. Odvolací súd považuje za pochopiteľné že argumentácia žalobcov sa po zamietnutí žaloby, z titulu prieťahov v konaní, na základe neexistencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, zúžila na konštatovanie zmeny územného plánu, ale táto argumentácia žalobcov nespĺňa podmienky § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z..

29. Odvolací súd si zároveň dovoľuje iba poukázať na niektoré skutočnosti týkajúce sa tvrdení žalobcov v odvolaní. Žalobcovia poukázali na to, že zmena územného plánu bola vykonaná účelovo v snahe poškodiť ich a bola založená iba na subjektívnych pocitoch pár občanov. S týmito tvrdeniami ale odvolací súd nesúhlasí, pričom odkazuje na vyjadrenie žalovaného v tom ohľade, že tento vydal územné rozhodnutie v prospech žalobcov, ktoré ale bolo napadnuté v správnom súdnictve a bolo zrušené, pričom doposiaľ o ňom nebolo právoplatne rozhodnuté. Pokiaľ žalobcovia odkázali na to, že s plánovanou výstavbou nesúhlasilo iba pár občanov, tak toto ich tvrdenie nemožno považovať za korektné, keďže sa určite nejednalo iba o pár občanov, čo nepochybne vyplýva napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1S/19/2012 zo dňa 23.04.2014. Odvolací súd má zároveň za to, že stanovisko občanov, ktorých by sa plánovaná výstavba osobne dotkla, nemožno považovať za bezvýznamné a hodnotiť to iba ako „subjektívne pocity“. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že zmenu územného plánu, ktorá bola predtým vykonaná „v prospech“ žalobcov, by bolo možné taktiež hodnotiť ako účelovú. Súd prvej inštancie podrobne uviedol, za akých okolností bola táto zmena prijatá, keď návrh na zmenu územného plánu nebol označený nezameniteľne ako „ul. Narcisová“, tak aby bolo úplne jasné o aké územie sa jedná, ale iba pod č. 30 s inou identifikáciou, čo aj hlavný architekt žalovaného označil ako divné a takéto označenie skutočne možno považovať za zavádzajúce.

Odvolací súd považuje taktiež za potrebné vyjadriť sa k argumentácii žalobcov ohľadom citácie JUDr. Romanu zo školenia, pričom minimálne v rozsahu citácie uvedenej žalobcami, jeho vyjadrenie nemení nič na správnych záveroch o zamietnutí tejto žaloby a navyše nemožno porovnávať jeho osobný názor s judikatúrou Najvyššieho súdu.

30. V súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu vynaložených nákladov na územné konanie vo výške 102.922,72 eura odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že neboli splnené základné predpoklady pre priznanie tohto nároku, keďže nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu ani nesprávnemu úradnému postupu v súvislosti so zmenou územného plánu a ani k vzniku škody žalobcov, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so zmenou územného plánu. Žalobcovia považujú zmenu územného plánu za nesprávny úradný postup. S týmto tvrdením sa ale nemožno stotožniť, nakoľko

schválenie územného plánu predstavuje realizáciu práva samosprávneho orgánu, v danom prípade mestského zastupiteľstva žalovaného, ktorá nie je protiprávnym konaním, ale výkonom jeho právomoci, tak ako to už bolo vyššie konštatované. V tomto ohľade odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 46. a 47. odôvodnenia jeho rozhodnutia. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, nebolo ani povinnosťou súdu zaoberať sa ďalšími predpokladmi a súd prvej inštancie správne zamietol žalobu aj ohľadom tohto nároku, teda nákladov vynaložených na územné konanie.

31. Odvolací súd záverom opätovne zvyrazňuje, že žiadosť o predbežné prerokovanie tak, ako bola vyhodnotená odvolacím súdom už v jeho rozhodnutí zo dňa 9.6.2022, nie je súladná so skutkovými tvrdeniami uvedenými v žalobe, teda nejedná sa o zhodu titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný s tými, ktoré boli tvrdené v žalobe, a už len preto je každá ďalšia argumentácia, potrebná pre rozhodnutie v tejto veci, v podstate irelevantná. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že nezistil splnenie ani jedného z odvolacích dôvodov tvrdených žalobcami a iba skutočnosť, že žalobcovia nesúhlasia s rozhodnutím súdu prvej inštancie neznamená automaticky, že je daný niektorý z namietaných odvolacích dôvodov, pre ktorý by mal odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, resp. zmeniť v prospech žalobcov. S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP na základe § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči neúspešným žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).